

MC-tur: Nordkapp

Pilgrimsferd til Nordkapp

-Norge sett med spanske øyne

Nordkapp er et spennende mål for alle motorsyklister. For meg ble det nesten en personlig plikt å nå Europas nordligste punkt ettersom jeg allerede hadde kjørt sydover til Cape Town på motorsykel. Jeg har en tur gjennom verdens fem kontinenter foran meg og jeg kan ikke forestille meg en bedre start enn å kjøre opp den skandinaviske halvøya.

■ Tekst og foto: Miquel Silvestre

Der er imidlertid en advarende liten stemme inni meg: Hva om det ikke er så fantastisk? Tenk om det viser seg at turen er en stressende opplevelse i køer med trege bobiler – en tur gjennom en lang fornøylespark med tamme reinsdyr og tusen julenisser som roper sitt evinnelige ho, ho, ho! Jeg

bestemmer meg for at uansett hvordan det er så skal jeg finne ut av det.

Ruten gjennom Sverige og Finland er den korteste og raskeste. Skog, vann, lave åser, rikelig med mygg, gode veier med lite trafikk og høye, men akseptable priser. Veien kan imidlertid fort bli ganske kjedelig.

Norge er en helt annen verden. Landet er et kupert mirakel – naturen er forrevet og kaotisk. Det er et paradys for motorsyklister – spesielt for oss som kommer fra det sydlige Europa. Sjøen veller inn i et svært grønt og robust landskap. Saltvannet fyller alle revner, bryter seg inn i landet og skaper de mest fantastiske naturopplevelser: Fjord etter fjord åpenbarer seg til du er utslitt av skjønnhet og kilometer.

Jeg tok ferje fra Danmark, og etter en komfortabel overfart kom jeg til Kristiansand nærmere midnatt. Den nesten dagslyse kvelden var svært uvanlig for en spanjol. På turen over traff jeg et norsk par på BMW R1150 RT på vei hjem fra ferie, og nok en gang fikk jeg oppleve samholdet mellom motorsyklister: Jeg ble invitert hjem til dem og fikk kjenne den norske gjestfriheten som jeg hevder er unik i verden.

Neste dag gikk turen mot Stavanger gjennom et nydelig kupert landskap. Solen skinte og det glitret som gamle juveler i stei-

nene i fjellet. I Stavanger så jeg et fantastisk monument: 3 sverd – 10 meter lange – står plantet i bakken. "Sverd i Fjell" skal minne om vikingtiden og Norges samling til et rike under Harald Hårfagre etter slaget ved Hafstrfjord i 872.

Så satte jeg kurs mot Bergen. Jeg måtte rundt dype sår i landskapet, krysse mange fjorder og fjell, kjøre tunneler på flere kilometers lengde og reise med ferjer. Mange ferjer. Jeg vet ikke hvor mange, men hver ferje var en anledning til å stifte nye bekjentskap. Hver gang jeg ventet på en kom det flere motorsykler, og det er lett å få i gang en prat med norske motorsyklister – de nyter sommeren som ingen andre. Disse samtalen ga meg mye informasjon og også turkamerater.

Mens jeg ventet på et ferjeleie traff jeg en politimann fra Bergen. Han kjørte en Suzuki V-strom 1000 – en fin sykkel som ikke selges lenger i Spania. Vi kjørte sammen gjennom

"Sverd i fjell" utenfor Stavanger.

Fra kaien i Bergen.

MC-tur: Nordkapp

Atlantehavsveien, et mirakel av ingeniørkunst.

Trollstigen.

den travle byen fram til fisketorget, hvor motorsyklister pleier å samles. Der var det mange customsykler, men også noen sportssykler. Det er forresten strenge farts-grenser i dette velordnede og vakre landet.

Etter å ha fulgt en buktende kystlinje legger jeg turen inn i landet for å komme til den berømte Trollstigen. Deretter en lang tunnel med en isbre ved utgangen. Så er det dags for et mirakel av ingeniørkunst som kalles Atlanterhavsveien – berømt for måten den bukter seg frem over et strengt hav. Heldigvis er det solskinn, og jeg treffer en annen vennlig nordmann på en Yamaha. Vi bytter på å ta bilder av hverandre på Storseisundbroa.

Dagene gikk uten uhell av noe slag og jeg nøt kjøreturen. Før jeg egentlig var klar over det hadde jeg krysset polarsirkelen og kommet inn i samenes land. De er et stillfarende og fredelig folk som legger mye flid i å

bevare sine tradisjonelle verdier og egenart i en stadig mer moderne verden.

Det er omtrent på dette tidspunkt at veien til Nordkapp blir oppsiktsvekkende. Den asfalterte stripen drar seg langs vannkanten i voldsomme fjordarmer, øde mark med bare noen få små hus og mager vegetasjon – det eneste som finnes er et kort, stritt gress som klamrer seg desperat fast til blanke steinen. I vikene er der fiskerhytter, båter og naust på stlyter i isvannet. Veien har festet seg nede ved vannlinjen i kystlandskapet og en skrå sol tilbyr et fascinerende og vakkert land. Det beste av alt er at det er virkelighet – ikke film.

Turen har mye til felles med en religiøs pilgrimsreise: Alle på veien har samme mål – det er kun ett som gjelder: Nordkapp. Den norske sagaen. Jeg møter noen motorsyklister og det er noe nesten mystisk over hilsenene våre. Gjenkjennelse av reisende i

samme tro. De har allerede vært der – jeg er nesten fremme.

Tunnelen jeg kjører gjennom er lang – nesten 7 kilometer. Jeg klatrer opp en naken ås, gasshåndtaket skyver meg gjennom sjenerøse og veldoserte svinger og i det jeg når toppen ser jeg det: En ildkule som lyser opp horisonten og Barentshavet. Midnattssolen. Den skiller himmel fra hav med en lysende stripe langs horisonten. På et skilt står det: Nordkapp 20 km. Rett bortenfor der jeg står begynner en usannsynlig bratt utforkjøring, og det eneste som står i hodet på meg er å komme frem.

Jeg kommer frem til platået, den siste bomstasjonen og det etterlengtede skiltet: Nordkapp. Jeg er endelig fremme – omgitt av reinsdyr, stein, lav, fjorder og et blyfarget hav. Bortenfor det – ingenting. Kun is og den magnetiske nordpol.

I ettertid kan jeg si at Nordkapp er et oppsiktsvekkende sted og turen dit er Det Store Europeiske Eventyret. Den voldsomme økonomiske utviklingen i Norge har tatt de skarpe kantene av turen, men etter polarsirkelen kommer man inn i et vilt land – nådeløst, ensomt og urørt. Nettopp urørt er kanskje det ordet som best definerer norsk natur.

Respekt for motor på to hjul

Det er én mann, som fremfor noen andre blir assosiert med fart, lekenhet og kjøretøy. Den umiskjennelige stemmen går raskt i fistel når temaet har fire hjul. To derimot, da er broom-generalen noe mer lavmælt.

■ Tekst og foto: Erling S. Kristiansen

- Jeg har rett og slett stor respekt for motorsykler. Jeg er jo ikke en av de som har kjørt sykkel i hele mitt liv, mc-lappen fikk jeg derimot i voksen alder.

Vi har tatt en prat med Jan Erik Larssen om hans forhold til motorsykler. Han er vel sannsynligvis den eneste som har fått motorsykkellappen finansiert av NRK.

- Hm, jeg var vel fylt 31 år, og hadde fått en avtale med NRK som innebar at jeg fikk ta lappen, og fakturaene på kjøretimene ble sendt til Marinelyst.

Broom, broom – også på MC

Med på kjøpet fikk Jan Erik en stor porsjon respekt for liv og helse, etter å ha forstått hvor skjør man er som motorsyklister.

- Det er flere i vår vennekrets som dessverre

Jan Erik Larssen har lappen på det meste. Aen er betalt av NRK, og den brukes mest til touring og custom-kjøring.

har vært involvert i stygge ulykker, og etter at man har fått barn selv, så falt det helt naturlig å flytte motorsykkeltkjøringen lengre ned på "need to do"-listen, sier fru Larssen, som også har den magiske bokstaven A på førerkortet.

Sammen utgjør herr og fru Larssen teamet som hver høst inviterer til Broomfestival. Jan Erik er prateartisten og Anne Cathrine er manager. En håndfull sykler stod i høst til syns- og sittyntelse på Exporama som motvekt til alt som rullet på fire på festivalen.

Skal være lettkjørt

- Selv om jeg liker at forholdet mellom vekt og effekt favoriserer fart – når det kommer til bil, så er det annerledes når jeg skal skrive over en motorsykkel. Da vil jeg helst kunne nyte turen, og sitte godt. En høyreist sykkel, eller en custom – som for eksempel Harley sin Sportster, fungerer best for meg. På langtur i Nord-Norge valgte jeg å kjøre nettopp Sportster, fordi den rett og slett er meget lettkjørt. Man sitter upåklagelig, og har tilstrekkelig med krefter til å kunne

Kim Sagstuen i RR-stol, blir forevige sammen med sitt store idol.

kjøre sportslig om man ønsker det, hevder Jan Erik.

Ønskelisten

Men det er flere sykler på listen som sendes julenissen.

- Det er jo en rekke sykler som passer inn i min kjørestil. Skulle jeg gått ut for å handle sykkel, hadde en Honda VRF ikke vært å forakte, ei heller en Transalp, men allerhelst ville jeg gjerne hatt en BMW F650 GS. Den er på mange måter som skreddersydd til meg. Sykkelen skal være lett håndterlig, ikke være et R-produkt, men heller inspirere til kjøring over lange strekk. Jeg har litt av det samme forholdet til motorsykkel som jeg har til båt. Det er ikke nyttekjøring for meg, men nyttekjøring. Med andre ord så legger jeg ut på tur når været er på min side. Så sesongen som ligger bak meg har vært bare 3 uker med motorsykkeltkjøring, og da er jeg vel i nedrykksposisjon når jeg skal vurdere om jeg er motorsyklister eller ei, avslutter Larssen.